

— Ненсі!

— Слухаю, мем, — відповіла Ненсі, готова до будь-якого наказу, але при цьому не полишила витирати глечик, який тримала в руках.

— Ненсі! — голос міс Поллі пролунав суворо. — Коли я звертаюся до тебе, ти мушиш облишити роботу й уважно вислухати мене.

Ненсі зашарілася й миттю відставила глечик разом із ганчіркою, якою ретельно його витирала, через що посудина мало не перекинулася.

— Мем, вранці ви наказали мені якомога швидше впоратися з посудом, тому я й продовжувала роботу.

Міс Поллі незадоволено насупилася:

— Я не потребую пояснень, Ненсі. Мені потрібна увага.

— Так, мем, — Ненсі стримала зітхання. Подумки вона запитувала себе, чи вдасться їй коли-небудь догодити цій жінці.

Ненсі ніколи раніше не працювала в наймах, але після того, як її хвора мати несподівано овдовіла, залишившись із нею й трьома молодшими дітьми на руках, дівчина, як найстарша, мусила знайти роботу, аби підтримати родину. Це була неабияка вдача — отримати місце служниці у великому будинку на пагорбі, за шість миль від Роздоріжжя — рідної ферми Ненсі. Ще два місяці тому вона знала міс Поллі тільки як господиню старого маєтку Гаррінгтонів і одну з найбагатших мешканок містечка. А тепер вона взяла її як суворо, понуру жінку, на обличчя якої щоразу набігала чорна хмара, коли зі стукотом падав на підлогу ніж або грюкали двері, і яка ніколи не посміхалася, навіть якщо ножі та двері «поводилися» тихо й пристойно.

— Як закінчиш усе на кухні, Ненсі, — продовжила говорити міс Поллі, — облаштуй

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

маленьку кімнату на горіщі: застели там розкладне ліжко, замети підлогу й витри пил. Авжеж, усе це після того, як винесеш звідти валізи й скриньки і залишиш їх на горіщі над парадним входом. — Міс Поллі дещо завагалася, але потім похмуро додала: — Слід тобі сказати: до нас приїжджає моя племінниця, міс Полліанна Віттєр. Їй одинадцять років, і це буде її кімната.

— Дівчинка... приїде сюди? Яка радість! — вигукнула Ненсі, у пам'яті якої спливали усміхнені, радісні личка її молодших сестер, які, наче лагідне сонечко, робили будинок у Роздоріжжі світлішим.

— Радість? Я б не вживала це слово, — холодно заперечила міс Поллі. — Та зрештою я знаю свій обов'язок.

Щоки Ненсі запалали яскравим рум'янцем.

— Авжеж, мем. Я тільки подумала, що маленька дівчинка могла б... скрасити ваше життя...

— Дякую за турботу, — сухо відповіла міс Поллі. — Однак сумніваюся, що я цього так нагально потребую.

— Але ж, я певна, ви... раді їй... вашій рідній племінниці, — наважилася зауважити Ненсі, відчуваючи невеселий настрій господині. А подумки вирішила, що для цієї маленької та самотньої незнайомки слід підготувати якомога привітнішу зустріч.

Міс Поллі гордовито підвела голову:

— Не вбачаю причин радіти через те, що мені поталанило мати сестру, яка виявилася надзвичайною дурепою, виїшла заміж і народила на цей світ, де й без того повно народу, нікому не потрібних дітей, а мені тепер слід піклуватися про них. Утім, як я вже сказала, я знаю, у чому полягає мій обов'язок. Не забудь ретельно вимести кути, Ненсі, — закінчила вона різким тоном, виходячи з кухні.

— Добре, мем, — зітхнула Ненсі, беручись за вже зовсім остиглий глечик, — тепер доведеться знов обдавати його окропом, щоб легше було витерти.

Повернувшись до своєї кімнати, міс Поллі дістала листа, якого отримала два дні тому з далекого

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

західного містечка і який став для неї таким неприємним сюрпризом. У цьому листі, адресованому «міс Поллі Гаррінгтон, Белдінгсвілл, штат Вермонт», йшлося:

«Пані,

з великим сумом повідомляю Вам, що два тижні тому помер преподобний Джон Віттієр, залишивши по собі

сироту — доньку одинадцяти років. Жод-

ного майна в нього не було,

оскільки, як Ви, напевно, знаєте, він служив пастором у нашій маленькій церкві й отримував досить мізерну платню.

Мені відомо, що він був чоловіком Вашої покійної сестри, але, за його словами, ваші родини

не дуже добре ладнали між собою. Проте він уважав, що на знак пам'яті про Вашу сестру Ви, можливо, не відмовитесь узяти на виховання дівчинку.

Якщо така можливість і бажання є, то просимо невідкладно нас про це повідомити, оскільки незабаром одна подружня пара вирушає з наших місць на східне узбережжя, і вони погодились довести дівчинку до Бостона, а там посадити на потяг до Белдінгсвілла. Ми обов'язково повідомимо Вам, якого дня та яким потягом прибуде Полліанна.

З надією на швидку і радісну відповідь.

З повагою, Єремія О. Вайт».

Насупившись, міс Поллі згорнула листа й сунула назад у конверт. Вона відповіла на нього ще вчора: написала, що, авжеж, візьме дитину. Хоч їй це не зовсім до душі, як справжня християнка, вона чудово усвідомлювала свій святий обов'язок!

І тепер, сидячи з цим листом у руках, вона думками поринула в минуле — у ті часи, коли

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Її двадцятирічна сестра Дженні, всупереч волі всієї родини, наполягла на своєму шлюбі з молодим священиком. Тоді був й інший, заможний чоловік, який хотів одружитися з нею і якого вподобали всі Гаррінгтони. Але не Дженні. Хоч цей заможний наречений був старший і грошей мав більше, що надавало йому певну перевагу в очах усієї родини. А у пастора не було анічогісінько, окрім молодості, палкого серця, юнацьких ідеалів та ентузіазму. Авжеж, Дженні надала перевагу другому. Вона побралася з пастором і поїхала услід за ним в один з південних штатів як дружина місіонера.

Тоді родинні стосунки й урвалися. Міс Поллі чудово пам'ятала ці події, хоча на той час їй, наймолодшій у сім'ї, виповнилося лише 15 років. Після такої легковажної поведінки родину Гаррінгтонів майже ніщо не пов'язувало з донькою — дружиною місіонера. Щоправда, Дженні вряди-годи писала їм і навіть назвала останню дочку (решта її дітей померли маленькими) Полліанною —

на честь своїх сестер, Поллі та Анни. Це була остання звістка від неї, а за кілька років надійшов короткий, але сумний лист від самого пастора, у якому він повідомив про смерть дружини в містечку на заході країни.

Для мешканців великого будинку на пагорбі час теж не стояв на місці. Дивлячись з вікна на широчезну долину, міс Поллі думала про зміни, що відбулися за ці 25 років у її житті. Тепер їй 40, і вона зовсім самотня. Батько, мати, сестри — усі пішли з цього світу. Уже давно вона стала єдиною господинею великого будинку Гаррінгтонів і єдиною власницею великих статків, відписаних їй батьком. Дехто щиро співчував її самотній долі, дехто наполегливо радив запросити подругу або компаньйонку, щоб жити разом. Та міс Поллі байдуже вислуховувала співчуття й не виявляла зацікавленості до будь-яких порад. Вона запевняла, що не почувается самотньою, що їй подобається жити самотиною, а понад усе вона цінує спокій і тишу. І ось тепер...

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Ось, Полліанно, це твоя кімната. І твої речі вже тут. Маєш ключ від скриньки?

Полліанна мовчки кивнула. Її широко розплющені очі дивилися налякано і розгублено. Тітка насупилася.

— Коли я щось запитую, Полліанно, я хочу, щоб ти відповідала вголос, а не кивала головою.

— Добре, тітонько Поллі.

— Вже краще. Гадаю, тут є все необхідне, — додала міс Поллі, поглянувши на кілочок у стіні, де висіли чисті рушники, і на глечик з водою. — Я накажу Ненсі допомогти тобі розпакувати речі.

Вечеря о шостій годині, — закінчила вона, виходячи з кімнати, і велично зійшла вниз сходами.

Полліанна десь із хвилину нерухомо стояла, поглядаючи їй услід, потім розгублено обвела очима голі стіни, голу підлогу, голі вікна. Нарешті погляд її зупинився на маленькій скриньці, що нещодавно стояла у її кімнатці в далекому будинку на Заході. Наступної миті дівчинка, не тямлячи себе від горя, кинулася до неї та впала навколішки, затуливши обличчя руками.

Такою безпорадною і нещасною побачила її Ненсі, коли невдовзі піднялася нагору допомогти розпакувати речі.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ститися, ти даси їй на кухні шматок хліба і склянку
молока, не більше. Буде їй наука.

— Слухаюсь, мем.

Мабуть, добре, що міс Поллі не заманулося
в цю мить поглянути в обличчя Ненсі.

Після вечері за першої-ліпшої нагоди Ненсі
прослизнула чорним ходом до східців, а звідти
на горище і зазирнула в кімнатку.

— Хліб і молоко! І це коли нещасна дитина,
мабуть, наплакалась і заснула, — гнівно бубоніла
Ненсі собі під носа. Тихенько прочинивши двері
та побачивши порожню кімнату, вона злякано
виголкнула: — Полліанію! Де ти? Куди ти звикла?
Задихаючись від хвилювання, Ненсі заглянула
в шафу, під ліжко і навіть у скриньку,
а потім щодуху кинулася на вулицю,
у сад до старого Тома.

An artistic illustration of a person standing on the peak of a rocky, layered mountain. The sky is a vibrant mix of colors, including shades of blue, green, yellow, and orange, suggesting a sunset or sunrise. The mountain's surface is textured with various colors and lines, indicating different geological layers or perhaps just the play of light and shadow. The overall style is painterly and somewhat abstract.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)